

— Det var riktig av deg at du viste meg dette, Else.

Else forsto at besøket var over. Hun var så lettet da hun kom ut at hun hoppet ned alle verandatrappens fem trinn i et eneste hopp. Det var nok sant som frøken Lyæk sa, det var best ikke å ha hemmeligheter.

Hun hadde lyst til å jule Ole Sand grundig opp!

Om kvelden fikk de sånn i forbifarten vite at Ole Sand var reist for godt, og at gamle Søren Busund oppe fra Plassen skulle være visergutt i sommer.

Dagen etter oppdaget Hervor og Else på stalldøren en lapp, skrevet med blyant:

— Til E.B. jeg tilgir alt. Ole Sand.
Seksten år og tre måneder gammel.

Så lo de så de ramlet ned i den store grøfta bak stabburet og ble liggende der lenge.

Marena

En måneskinnskveld gikk Else og Marena tur. De gikk opp på en høyde, hvor skogen åpnet seg, og de så utover de vide markene, som lå drømmende i måneskinn.

— Jeg har lest i en bok at måneskinn bringer lengsel, sa Marena.

— Jasså, sa Else, det har jeg aldri merket. Jeg synes i grunnen at måneskinn er ganske trist.

— Ja, men lengsel er jo også trist, sa Marena.

— Ja, kanskje, Else hadde ikke tenkt så nøye over det.

Marena begynte å legge ut om alle sine følelser, og litt etter litt ble Else svært interessert.

Marena snakket om kjærlighet, som om hun hadde gjennomgått all verdens smerte.

— Ulykkelig kjærlighet er også deilig, sa Marena drømmende ut i måneskinnet.

— Er det kappelanen? spurte Else med store øyne.

Først ville ikke Marena si noe. Hun sukket forferdelig tungt og stirret frem for seg.

— Kjære Marena, sa Else og tok henne om halsen. Jeg skal ikke si det til en sjel, kors på halsen, jeg skal ikke nevne det for et levende menneske. Se her!

Else gjorde kors på halsen.

— Ja, så la meg fortelle deg det. — Jeg elsker ham.

Else mistet nesten pusten av spenning.

— Hvorledes føles det, Marena? Fortell, sa Else.

— Jeg lever bare i hans religionstimer, sa Marena drømmende, synes ikke du at han er deilig?

Else syntes ikke det.

— Jo, sa Marena med overbevisningens styrke, det er noe deilig ved ham. Jeg husker alt hva han har sagt.

Skam at vi har gjort narr av Marena, sånn som vi har gjort, tenkte Else. Dette er jo aldeles nydelig.

— Har du noen gang snakket med ham alene? spurte Else ivrig.

— Nei, langt ifra, sa Marena overrasket. Det behøver jeg aldeles ikke, ikke ville jeg få et ord frem, hvis han snakket til meg.

— Synes du han er pen, Marena?

— Utseendet betyr ikke så mye, det er hans måte å være på.

Nå følte Else at hun likte Marena best av alle sine venninner. Sånne tanker hun hadde, forferdelig dype visstnok. Marena var sikkert meget begavet.

Fra den kvelden var Else og Marena de beste venner. De ville ikke gå sammen med de andre, men gikk alene, helst på skogstier, hvor de ikke møtte noen.

De snakket mest om hvor sterke følelsene kunne være, ja de kunne sikkert drepe folk.

Else syntes det var leit at hun ikke hadde følt noe av alt det Marena var så vel kjent med.

Og hun gravde dypt i sitt unge sinn. Hadde hun da virkelig aldri opplevd noe sånt?

Nei, hun kunne ikke finne noe som helst, men

det syntes hun var så flaut at hun overfor Marena lot som hun kjente til alt sammen.

De skrev brev til hverandre i timene, små sammentullede sedler. I kapellanens timer satt de ved siden av hverandre, og når han hadde sagt noe riktig vakkert, vekslet de forstående blikk seg imellom. Siden skrev de opp det kapellanen hadde sagt, hvis de husket det.

Sånn svermet Else i fjorten dager, men så ble det for kjedelig.

Else orket ikke lenger å snakke om lengsel. Og Anne Katrine var blitt så hyggelig i det siste — hun var blink i botanikk, Anne Katrine —.

Og det var i grunnen meget morsommere å botanisere med Anne-Katrine enn å gå der og snakke om den drepende kjedelige kapellanen.

Drepende kjedelig var han! Else kunne med sin beste vilje ikke skjønne annet.

Men Marena så ofte bebreidende på Else, under tunge øyelokk.

Far til Anne Katrine

Anne Katrine gikk mye alene. Det var som om hun ikke kunne feste seg til noen av de andre. Hun gikk rank og bar hodet høyt, ansiktet var sterkt og fast, med varme farger.

— Jeg tenker ofte på Anne Katrine, sa Strøm til frøken Lybæk. Hva bor det egentlig bak de grå uutgrunnelige øynene?

— Hun interesserer meg, sa frøken Lybæk. I de første dagene så det ut som om hun ville nærme seg Else Beck, som om den kvitrende, rosenrøde Else kunne bli noe for henne.

Men da hun oppdaget at Else aldri kunne styre sin latter trakk hun seg tilbake. Anne Katrine er nemlig ikke av den lattermilde sorten. Det var meget sjelden noen så henne le. Men når hun lo viste hun en rad skinnende perler.

Hun hadde ikke lett for å lære, men hun var flittig som en maur, pugget sine lekser ord for ord, og skrev hver eneste glose med stor, klar skrift.